Р Е Ш Е Н И Е
№ 2260

гр. София, 05.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 15.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова
ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова
Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1450** по описа за **2013** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 3960 от 12.02.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от [фирма], вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], офис 16 представлявано от управителя В. Й. Й., срещу Съдебно решение без номер от 22.11.2012 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 98 състав по нахд № 148 по описа за 2011 г. С последното е изменено Наказателно постановление № 23-2301824 от 01.12.2010 г. (НП), издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда" - С., с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ като е намалена имуществената санкция до размера на 200,00 (двеста) лв.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка. Касаторът поддържа, че СРС погрешно е възприел събраните по делото доказателства и не е обсъдил релевираните в жалбата обстоятелства, поради което не е отменил

обжалваното постановление. Твърди, че към момента на извършване на проверката на 10.09.2010 г. от Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] проверяващите са заварили на обекта А. И., но същият не е полагал труд. Сочи, че видно от писмените му обяснения, които не са оспорени от страните и са приобщени по делото, преди обяд на 10.09.2010 г. И. по собствена инициатива се е явил на обекта преди уговорената среща, за да се запознае с него. Същият ден той е трябвало да отиде на обекта след 13,00 ч., за да му бъдат разяснени задълженията и да получи копие на документите за назначаване. На следващо място касаторът излага, че за издаването на справка във връзка с изпращане на уведомление на основание чл. 62, ал. 5 КТ до Националната агенция за приходите (НАП) е необходимо технологично време. Предвид това не може да се направи извод за времето, по което е подадено уведомлението към НАП. Въззивният съд погрешно е приел, че уведомлението е подадено в следствие на проверката и е основал извода си единствено върху представената декларация, която И. е попълнил на основание чл. 399, във вр. чл. 402 ал. 1 т. 3 и чл. 402 ал. 2 КТ за установяване на законността на трудовите правоотношения при предоставяне на работна сила. Твърди, че същата представлява бланкетен формуляр и от нея не се установяват релевантни факти по несъмнен начин. Предвид изложеното касаторът моли отмяната на обжалваното съдебно решение и отмяната на спорното НП, а при условията на евентуалност моли приложението на чл. 415в КТ към спорната хипотеза и определяне на санкция в минимален размер.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът [фирма], чрез процесуалния си представител юрк. К., поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена, да бъде отменено обжалваното съдебно решение и спорното НП.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. Н., оспорва жалбата. По същество моли съдебното решение, предмет на касационна проверка, да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН (виж пощенското клеймо на плика на л. 6 от делото) и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 23-2301824 от 01.12.2010 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда” С.. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за изменение на

спорното НП, а именно: На 10.09.2010 г. сутринта инспектори при Дирекция „Инспекция по труда” С. извършили проверка за спазване на трудовото законодателство от дружеството [фирма], на строителен обект „Търговски комплекс с шоурум, складове, офиси, заведение за обществено хранене, помещение за трафопост, подземни и надземни гаражи”, находящ в [населено място], в.з. „Малинова долина- Бункер”, район В.. Дружеството се явявало подизпълнител на обекта. В хода на проверката инспекторите констатирали, че на обекта работи А. И. И. като геодезист. На същия била дадена за попълване декларация по реда на чл. 399, във вр. чл. 402, ал. 1, т. 3, чл. 402, ал. 2 КТ за установяване на законността на трудовите правоотношения при предоставяне на работна сила, в която последният удостоверил, че работи като геодезист в дружеството от 10.09.2010 г., с работно време от 08.00 ч. до 12.00 ч. срещу възнаграждение от 185,50 лв. на ден. За нуждите на проверката, на 13.09.2010 г. работодателят представил сключен трудов договор с А. И. от дата 09.09.2010 г. Инспекторите установили, че уведомлението за сключен трудов договор по чл. 62, ал. 4 КТ е подадено на 10.09.2010 г. в 12.49 часа, съгласно приложена по делото справка за приети и отхвърлени по чл. 62, ал. 5 КТ с придружително писмо № 223901101448887 от 10.09.2011 г. На 13.09.2010 г. срещу [фирма] е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), в който е отразено, че дружеството е нарушило разпоредбата на чл. 63, ал. 2 КТ. Нарушението се изразява в това, че в качеството му на работодател, по смисъла на §. 1, т. 1 ДР КТ е приел на работа А. И. без да му представи на хартиен носител копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ, заверено от ТД на НАП. Въз основа на АУАН е издадено спорното НП, с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 3 КТ, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства –показанията на Е. А. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство) и В. Й. (технически ръководител на обекта).

При така изложената фактическа обстановка и въз основа на събраните доказателства, въззивният съд е направил следните изводи:

Наказателното постановление е правилно от процесуално-правна страна. Спазени са изискуемата форма и реда за издаването му. Съдът е съобразил разпоредбата на чл. 63, ал. 2 КТ, която предвижда общо задължение работодателят да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие от завереното уведомление на хартиен носител. Връчването се удостоверява с подписа на работника или служителя срещу името му в справката за заверените уведомления. Направил е извод, че от събраните гласни доказателствени средства, чрез разпита на допуснатите свидетели, както и от писмените доказателства, е установено, че лицето А. И. е допуснато на работа, като същият е престирал работна сила, без да му е представено от работодателя уведомление за наличие на сключен трудов договор, заверено от НАП. Към момента на извършване на проверката – сутринта на 10.09.2010 г., И. е заварен на обекта, попълнил е декларация, с която е удостоверил, че работи за дружеството, но уведомлението по реда на чл. 62, ал. 5 КТ за сключения трудов договор е било изпратено в 12.49 ч. същия ден, т.е., след като проверката вече е била извършена. Отношенията по престиране на работна сила се уреждат като трудови

правоотношения и трудовият договор се сключва в писмена форма. За да се гарантират интересите на работника законодателят е въвел задължението преди постъпване на работа работодателят да представя на работника копие от трудовия договор и уведомлението по чл. 62, ал. 4 КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1. Освен това е отчел, че представеният трудов договор е с дата 09.09.2010 г., като в него е посочено, че на 10.09.2010 г. на И. са връчени екземпляр от същия и уведомление по чл. 63 ал. 2 КТ, както и че работникът е постъпил на работа, т.е. в договора са посочени като осъществили се обстоятелства, които са бъдещи към датата на сключване. Въззивният съд е счел, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 415в КТ (ред. ДВ бр.58/2010г., в сила от 30.07.2010 г.). Съгласно същата за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100,00 лв. до 300,00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50,00 лв. до 100,00 лв. Предвид всичко това въззивният съд е направил извод, че са налице предпоставките за приложението на чл. 415в КТ, а именно: процесното нарушение е безспорно установено, по делото няма доказателства и данни, че за лицето са настъпили вреди от същото, а уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ е прието на 10.09.2010 г. в 12.49 ч. т.е. може да се предполага, че нарушението е отстранено непосредствено след неговото констатиране. Съгласно изложеното въззивният съд е намерил, че извършеното от [фирма] нарушение е безспорно доказано и административнонаказващият орган правилно е ангажирал административнонаказателната отговорност на касатора, но на основание чл. 415в КТ е изменил имуществената санкция, като е определил същата да е в размер на 200,00 лв.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав след съвещание намира, че постановеното от СРС съдебно решение е правилно и законосъобразно, като се имат предвид и следните допълващи мотиви:

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки в настоящия случай, съдът дължи произнасяне досежно съответствието на обжалваното решение с материалния закон при проверката, която е длъжен да извърши съгласно чл. 218, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН.

Правилна и законосъобразна е преценката на съда, че [фирма] е осъществило състава на административно нарушение по чл. 414, ал. 3 КТ, във вр. с чл. 63, ал. 2 КТ, тъй като е нарушило разписаното в чл. 63, ал. 2 КТ задължение на работодателя да не допуска до работа работника или служителя преди да му предостави копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП). Съгласно цитираната разпоредба това са екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от ТД на НАП.

Въззивният съд е направил заключение, че в конкретния случай има основания за прилагането на чл. 415в КТ (ред. ДВ бр.58/2010г., в сила от 30.07.2010 г.), но не е изложил конкретни аргументи, за да обоснове тезата, че процесното нарушение е

отстранено. Изводът му почива единствено на предположението, че след като уведомлението по реда на чл. 62, ал. 5 КТ е прието на 10.09.2010 г. в 12.49 ч., може да се предположи, че нарушението е отстранено непосредствено след неговото констатиране.

В случая изводът за приложението на разпоредбата на чл. 415в КТ е правилен, но поради следните съображения: На основание чл. 4, ал 1 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, издадена от министъра на труда и социалната политика, след получаване на уведомленията от работодателя ТД на НАП издава справка, която съдържа списък на заверените уведомления и списък на неприетите уведомления с описание на причината за неприемането им. Справката се заверява от длъжностно лице в ТД на НАП и се връчва на представител на работодателя или се изпраща с препоръчано писмо с обратна разписка, или по Интернет. Съгласно ал. 3 от същата разпоредба работодателят е длъжен да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от завереното уведомление. Връчването се удостоверява с подписа на работника или служителя срещу името му в справката за заверените уведомления. Видно от приобщената по делото справка е, че същата е с изх. № 22388103227943 от 10.09.2010 г. и посочен час на издаване 12:49:29 ч. В графата, в която е посочено името на А. И. И., срещу името му е положен подпис. От това може да се направи заключение, че посоченото от административнонаказващия орган нарушение е отстранено непосредствено след констатирането му.

В настоящия случай, предвид конкретните факти, установени по делото, съставът на касационния съд намира, че действително са налице предпоставките за приложение на чл. 415в КТ (в релевантната редакция към датата на извършване на нарушението) поради маловажност на нарушението. Съгласно цитираната разпоредба, за нарушение, отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100,00 лв. до 300,00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50,00 лв. до 100,00 лв.

Разпоредбата на чл. 415в КТ урежда привилегирован състав, който е специален и изключва приложимостта на чл. 28 ЗАНН, тъй като не предвижда напълно освобождаване от административнонаказателна отговорност, а налагане на същото по вид административно наказание – имуществена санкция, но в многократно по-нисък размер.

Маловажните нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители – в този смисъл Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на Върховния административен съд (ВАС) по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК, докладчик съдията К. Х.. Безспорно, в спорната хипотеза те са налице - нарушението е отстранено и от него не са настъпили вредни последици за работника. Освен това, допуснатото нарушение не е сред изрично посочените от законодателя в разпоредбата на чл.415в, ал.2 КТ (в релевантната редакция към датата на извършване на спорното нарушение) изключения от хипотезата на маловажност. Правилна и законосъобразна е преценката на въззивния съд досежно приложението на по-благоприятния закон, действал към датата на извършване на процесното административно нарушение (чл. 3 ЗАНН).

Предвид гореизложеното, касационната жалба е неоснователна при така наведеното

касационно основание, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно по крайния си резултат.
По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 22.11.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 98 състав по нахд 148/2011 г., с което е изменено Наказателно постановление № 23-2301824 от 01.12.2010 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда" С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, във вр, с чл. 414, ал. 3 от същия на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лв. за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда, като е определена имуществена санкция в размер на 200,00 (двеста) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.